

Η κοριτσίστικη φωνή ακούγεται λαγαρή, μελωδική στο καλοκαιρινό σούρουπο: «Πάνω στο κάστρο το ψηλό, μια ανεμώνη...». Ζωγραφίζει τις σκιές, δίνει χειροπιαστό κάλλος στα ασήμαντα, καθώς ζαρώνουν έτοιμα να κρυφτούν στο σκοτάδι. «...στολίζει με τα άνθη της παλιό κανόνι». Τα παιδιά κρέμονται από τα χείλη της γοητευμένα, καθώς συνεχίζει: «...κι ένα ζευγάρι ταιριαστό, δυό περιστέρια φωλιά έχουν κάνει στη μαύρη κάννη» . Το ακροατήριο συνεπαρμένο ακούει βουβό, χωρίς να τολμάει να κάνει την παραμικρή κίνηση. Φοβάται μήπως διακόψει την μαγεία. Μέχρι που κάποιος επιχειρεί να εκφράσει το σύνολο.

..

[- Ανοιγμα του κειμένου σε μορφή .pdf](#) [122 KB](#)

